

nekonato aperas kiu hazarde havas drakan ovon en la poŝo? Kiom da homoj ĉirkaŭvagas kun drakaj ovoĵ, spite ke tio kontraŭas la sorĉistajn leĝojn? Bonŝance estis, ke tia homo trafis Hagrid, ĉu ne? Kial mi ne antaŭe komprenis tion?”

“Pri kio vi paroladas?” diris Ron, sed Hari, jam kuranta trans la gazonoj kontraŭ la arbaro, ne respondis.

Hagrid sidis en seĝo ekster sia kabano; liaj krurumoj kaj manikoj estis volvitaj, kaj li elŝeligis pizojn en pelvon.

“S’luton,” li diris ridetante. “Jam fin’s la ekz’menojn? Ĉu ’aves tempon por trinki jom?”

“Jes, dankon,” diris Ron, sed Hari interrompis lin.

“Ne, ni hastas. Hagrid, mi bezonas demandi vin pri io. Ĉu vi memoras la vesperon, kiam vi vetgajnis Norberton? Kiel aspektis la nekonato, kun kiu vi ludis kartojn?”

“Ne scies,” Hagrid diris senzorge, “li ne vol’s d’meti si’n mantelon.”

Li vidis, ke la tri el ili aspektis ŝokite, kaj li levis siajn brovojn.

“Tio ne estas malord’nare, oni trafes multe da strangaj gentoj en la Porkokap’ — ti’ estas la t’verno tie en la v’laĝo. ‘ Pov’s esti k’mercisto de drakoj, ĉu ne? Mi neniam vid’s li’n vizaĝon, li ten’s sian kapuĉon surkape.”

Hari malleviĝis apud la pelvon de pizoj.

“Pri kio vi parolis kun li, Hagrid? Ĉu vi menciis ion ajn pri Porkalo?”

“La tem’ eble leviĝ’s,” diris Hagrid, grimacante dum li provis memori. “Jes... li d’mand’s ki’l mi ofices, kaj mi dir’s, ke mi ’stes ĉasgardisto ĉi tie... Li demand’s jom pri la specoj da bestoj, ki’jn mi prizorges..., kaj mi dir’s tion al li... kaj mi dir’s, ke tio, kion mi ĉiam dezireg’s, est’s drako... kaj poste... m’ ne povas bone m’mori, ĉar li aĉ’tad’s por mi tiom da trinkaĵoj... nu tiam... jes, tiam li dir’s, ke li ‘aves drakan ovon, kaj li povus riski ĝin en kartludo, se plaĉus al mi... sed li devis sci’ certe, ke mi povas regi ĝin; li ne dezires, ke ĝi iru al netaŭga ‘ejmo... do mi dir’s al li, ke kompare al Lanuga, drako estus facila ŝarĝo...”

“Kaj li — ĉu li interesiĝis pri Lanuga?” Hari demandis, provante teni la voĉon trankvile.

“Nu — kompr’neble — kiom da trikapaj ‘undoj oni trafes, eĉ ĉirkaŭ Porkalo? Do mi dir’s al li, ke Lanuga estas kiel katido, s’ oni scies, kiel trankviligi lin, simple ludi jom da muzik’ por li, kaj li tuj ’ndormiĝos —”

Hagrid aspektis subite hororante.

“M’ ne dev’s dir’ tion al vi!” li ekdiris. “Forges’ kion mi dir’s! ’Oj — kien v’ iras?”

Hari, Ron, kaj Hermiona entute ne parolis antaŭ ol ili ekhaltis en la vestiblo, kiu aspektis frostece kaj malgaje, kompare kun la bieno.